

BUNA VESTIRE

ZIAR LIDER DE LUYTA SI DOCTRINA ROMANEASCA

Directorii
DRAGOȘ PROTOPODESCU
TOMA VLADISCU

Redacția și Administrația:
BUCUREȘTI
Bulevardul Elisabeta 12, etaj II.

TELEFONE
Direcția Administrația 4-83.92
Redacția 4-84.34

ABONAMENTE:
Comune urbane { 1 an Lei 700
6 luni - 350
3 luni - 175
Comune rurale { 1 an Lei 500
6 luni - 250
3 luni - 125

Țara lui Kandel

Că favoritismul și traficul de influență sunt bolile endemice ale României, o știa până și elevii școlilor noastre primare. Destul doctori s-au încercat pentru locurile. Doctori mari și cu multă cheală pentru rețele, pe care le prescriu și le mai prescriu această boală a căreia climă, care sunt favoritismul și traficul de influență nu cedează deloc.

Acu, de murit n-o să moară România din cauza lor, dar o slăbesc urit de tot și ne arată Europa cu degetul: «Iată o țară bolnavă. Păzeai! E molișor...» Mare noroc de România, că are constituția robustă, cu o mulțime de munți bogăți, șesuri roditoare și râuri, cari ascund bogății încă neexploitate. Și mare noroc de clasa adică a poporului, care nu s'a confundat niciodată cu praștii vîșii noastre publice. Totuși, boala și, deci, produce destulă jenă în treburile statului, care-și plătește cu 2000 de lei funcționarii, ca, pe de altă parte să tolereze hoțomaniile de calibrul celor efectuate — eufemismul e elegant — de un vulpului ca Gheorghe Candell, pseudonim foarte simpatic pentru un oarecare Ghid Kandel, israelit prin vocație și comerț prin talent.

Acest Ghid Kandel a cauzat statului — după cum arată lămurit un reporter al nostru — pagube de un miliard de lei.

No mă prea interesează așezarea persoanei lui Ghid, care trebuie să aibă un marșal profil de gîscă galitan sau de vulpului cam de la Sadagura scumpului meu Mitel.

Ghidul asta — bine înțeles că nu e prost! — știe să-și facă afacerile. Și a știut să și le facă bine, foarte bine. Nu e el de vină că are talent și să-și lăsat să și exercite cu atita folos pentru bugetul personal.

Dar trebuie să întreb dacă putem fi tot atât de toleranți cu și șefii mari, a căror datorie e să vegheze în permanență ca statul să nu fie păgubit nici măcar cu un leu în drepturile lui.

Cite campanii nu s'au dus în diferite țări pe tema corupționismului! Unele au durat luni întregi și, totuși, nimeni nu s'a sesizat de ele. Kandelii de diferite mărime și naționalitate și-au continuat pe ascuns, sau chiar în văzul tuturor, șmecheriile.

Îi văd instalați comedii în masă, cari costă cit un tablou de Corot. Îi văd adunând în taină zebră galbenă, ca să se cotocească deasupra lor, cînd suna a crescut destul, dar incapabil să cîștige o carte, să asculte o simfonie, cînd poartă cu frunza brumă de lumină rece a stelelor, cînd intelectuali ca atîția pe cari îl cunosc, și cînd un tineret de substanță celui românesc trebuie să rabde de foamă.

Ce superbă adunătură de monștri! Un pictor ar găsi în ei cele mai perfecte modele pentru ilustrația «Infernului» danez.

Iată-i: rușii, roșii de vîșii, întochiași la plăceri, cîinii și libidinoși.

Fracul, pe cari ei îl îmbracă, ascunde un butoiu de vîșii.

Mina li-i purtată.

Sunt ca o adunătură de cadavre, cari și-au părăsit cîmîțirea, ca să se plimbe pe străzi.

Tara lui Kandel, țara lui Ghid Kandel!

Cealaltă, țara lui Eminescu și-a primăverii cu trișe valuri de energie verde și dură ca smaraldul, mai geme între stejari.

Tara bună, țara bogată, dar și țara bolnavă.

Horoscopul acesta nu-l fac numai eu. Cîțiți zărele — și o să vedeți destul. O întreagă colecție de Kandelii mișună în paginile ziarelor românești. Sunt arătați cu nume, cu cifre, cu date, însă nimeni nu-l de gă, să-l transporte gratis la pușcărie, unde să-și petreacă vacanțele, cari, pentru ei, ar trebui să dureze între 10 și 15 ani. Și asta nu numai la București, ci și la Cernăuți, Iași, Chișinău și Cluj — căci fiecare oraș își are Kandelii.

Să se intervină măcar acum, după atîtea scandaluri.

E rușine, serios ca e rușine, domnilor cari încă nu v'ați pus ochelari să-i vedeți înșfășurți și Domniile-Vestre pe toți șnapanii dintre Vijinița și Giurgiu. Cumpărați-vă ochelari cu dioptrii cit mai puternice și adunați-i, indiferent cit de tare li-i ceața, ca să-i fixați în domiciliu, în cari, la ora actuală, mi se pare că, din nenorocire, sunt și foarte mulți oameni de ispravă.

Dă-i, Doamne, Romîniului măcar mîntuiea cea de pe urmă!

DRAGOȘ PROTOPODESCU

REZON, COANE BURAH-

«Așa — exclamă triumfător A-DEVARUL — covârșitoarea majoritate a alegătorilor au votat cu partidele democratice și în special cu partidul național românesc».

Cred și eu. Că doar nu erau să poarte jidanii cu A. C. CUZA.

DOCTORULUI FARA VOE

O mișună foarte distructivă! Să operezi pe dr. Lupa la ficat, Dar vezi că, apropiindu-te prea tare, Să nu rămi intoxiciat.

USA BUNA

Ilustrul scriitor Șevastianov, discută la Adipor, meritul unui oarecare frate dila el, Silberman, neobișnuit, care a furnizat până azi sânge la nu mai puțin de 278 bolnavi, cînd diferent de naționalitatea bolnavilor.

Primos plasament de piatră, n'amem ce rîce.

APROPÓS

«Dorăli se pregătesc — spune A-tioor — să trăiască în opoziție din agonișala dela guvern».

Adiporții se pregătesc să-și aslăm-pere foamea opoziției, prea lungi, moi, într-o eventuală guvernare.

Paste calate, până la Paștile tale...

SA IMBATUT

Virgil cel Mădărat, a porbit în numele domnului partid, atacând foarte violent organizațiile politice care așază ideea de clasă în programul lor.

Mihailache, tare nedumerit, a cerut explicații telefonice.

— Virgil, dragă, ce facem?

— Iată-mă, Jean, am băut din întâmplare — parol! — dintr-o sticlă de cognac pe care o uitase Lupa la mine.

— Și?

— M'am apucat de harakiri!... dar o dreg eu mâine.

— Cum s'o dregi, dacă mori azi?

— Dar tu cum porbești după ce ai murit de multă vreme?

— ? ? ?

Doctorul clandestin

Un congres istoric

de ALEXANDRU CONSTANT

Perspective

Mă gândesc la o observație simplă, epurată de orice pretenție filosofică sau științifică, la lui La Rochefoucauld asupra conversației: «Ce qui fait que peu de personnes sont agréables dans la conversation, c'est que chacun songe plus à qu'il a dessein de dire qu'à ce que les autres disent, et que l'on écoute guère quand on a bien vu de parler».

Congresul avocaților, pe care l-am calificat «Congresul elitei românești», ar fi înscăpat un congres istoric de severă liniuță și disciplină națională,

dacă deformațiunile profesiunii — a doua natură suprapusă — n'ar fi provocat un scurt intermezzo contradic-torie și... profesional, Altfel, faptul din sala Artă a rămas numai un congres istoric. Este totuși mult.

Poate încercarea, dintr-un moment, exprimă tocmai vitalitatea corpului, dăruirea unei atitudini, care nu admite compromis, conștientă fiind de forța și justetea cauzei ce îmbrățișează. Oricum, congresul a fost un eveniment, pe care istoria resurrecției naționale îl va reține.

SARBATORIREA ZILEI DE 10 MAI
M. S. Regele asistând la oficierea Serviciului Divin pe platoul Cotroceni

Svârcoliri neputincioase

Un plic mic, foarte mic, ne-a sosit la redacție câteva injurături evreiești. În rândurile scrisorii primite, sunt injurați, ca la ușa cortului, d-nii A. C. Cuza, Octavian Goga, Mihail Manoilescu, Stelian Popescu și Dragoș Protopopescu, taxați drept trădători de neam pentru vina că slujesc o idee românească. Ceeace este semnificativ în acest bilețel clocit în hrubo străine de neam, ceeace ne-a reținut o clipă atenția, nu sunt injurăturile. Ci o anumită amenințare făcută în numele Moscovei. Și, în același timp, o cascadă de insulte triviale la adresa sufletului românesc în legătură cu provinciile alipite. Împlinirea acestei stranie, de țază contradictorii și mai ales, incrușcarea de poziții care se bat cap în cap, este tipică și caracteristică mentalității evreiești.

Se svârcolește șacalii din umbră. Și se svârcolește zadarnic. Amenințările rămân în urmă.

Carul istoriei nu se poticnește în spirit, în scafeti depe drum.

Întâmplarea, complex inofensivă, trebuie reținută totuși.

Atenția noastră poate stărua o clipă asupra unor gesturi cari, dacă nu sunt periculoase, înseamnă numai că nu pot să fie așa cum ar vrea: periculoase.

TINERIMEA ROMANA

de VALERIU CARDU

Zilele astea m'a stăpănit un sentiment de trișă. Lăsa că lăsa ceva greu, ceva lipsă de entușiasm în toată viața Capitalei. Atărnă, în cântărel acestor zile îngroșate, dureroase, într-o monotonie de proporții uriașe — povara unui dor salbatic, a unei nostalgii, a unei dureri care a plâns, sau, poate, a unei bucurii care nu ne-a vizitat. Mi-am adus aminte de vremurile altor concursuri ale «Tinerimii Române», amintirile acestea — uitate undeva, într-o sală de liceu, la geamul căreia bate, în primăvară, ramurile unui leu bătrân — m'au coborât în ceasuri, parcum, de demult, cînd am descins, la braț cu sănătatea și timiditatea noastră provincială, pe străzile Metropolei pentru a participa la concursurile anuale ale «Tinerimii Române». Am auzit, tronit de toate amintirile astea, corul unor bucurii de ieri, care s'ar fi putut continua și azi crezut, alături, într-o primăvară vie, plecate spre anotimpurile unei vieți liniștite.

Holărit, odată cu noi, atunci, — hai să numărăm anii căpi au trecut: să fie zece ori ceva mai mult — descindea în Capitală exuberanța unei adolescențe înfrățită cu viața care clocește în răsturnările izvoarelor montane. Și azi... Da, azi, — iertă-mă, poate este vorba de o impresie personală, — vizita asta, a mugu-

rilor de viață românească, mi s'a părut strănutată într-o melancolie sugerată de toate privilegiile, de toate grupările flacilor îmbrăcați în port național, de toate cosinzele aduse din patru unghiuri de țară.

E ceva trist în ochii acestor copii. E ceva grăbit în gesturile lor. E o intrare prea violentă în viață. Nu știu, fuge viața de ei. Fug ei de copilărie — pentru că așa cere viața — sau fuge copilăria de ei, pentru că așa cere un neînțeleș paragraf de blestem.

I-am văzut l-am urmărit, în toate părțile, i-am căutat, pentru că voiam să înțeleg, în ochii și'n vorba lor, o copilărie ne-trăită.

N'am găsit-o. Pentru că n'o mai aveau nici ei. Trecea, trist, — ca un ceas care numără, prea grăbit, ultimele clipe dintr-o viață, — peste ei și peste noi, destinul acesta care fură tinerețea și a-runcă, fulgerător, copilăria în amiaza vieții.

Îl simțiam prezent. Se materializase. Îl auziam pașii, tot mai apropiați, pași de fur și de cro-metru implacabil. O, cum simțiam, imensă, profilată peste toate bucuriile noastre, o mână de destin, gata să rupă toate florile din suflute curate, gata să stingă toate luminiile din noaptea unor vieți trăite alături de accelerat, atât de atent și, mai ales, atât de preocupat, încât evadam

din legea după care se trăiește o viață.

Și am meditat. Mult. Nespus de mult. Am privit viața aceasta, cu toți munții ei de veselie pentru alții, cu toate fata-morganele pentru ei, pentru noi. Și nu știu ce fel de sentiment greu, jăruit într-o durere măturată mie in-sumi, m'a stăpănit și m'a fugărit câteva nopți la rând.

Am vrut să cobor în mina acestor suflute tinere. Și am coborât. N'am găsit tristeți sentimentale și nici spleen de conjunctură sau de anotimp. N'am găsit nimic din melancolia înve-cinată cu jindul după bucurii pe cari, la o riscură de vîșii, nu le-ar fi putut obține. Ci am găsit un perfect sincronism între suflutul lor și o anumită coti-tură de destin mai mare. M'am înălțat acolo, într-un colț al inefabilului, cu o perfectă liniere și aliniere, istoric măsurate și ordonate.

Copilării și tinereții, oferite vo-luntar, pentru încadrarea în se-riozitate și maturitate, pentru ur-cus spre necazuri, înainte de ora potrivită și normală, dar exact la ora necesară.

Nu putem spune că azi, în țară, în sbuciumul care străbate întreaga ființă a neamului — și, pentru că nu fu greșit inter-petrat largă sfera: pe conti-

(Continuare în pag. II-a)

D. Dinu și D. Chinu:

O Românie care trebuie să moară

Suntem sau cel puțin hrănim cu toții speranța că asistăm la amurgul unei guvernări despre care cel mai cuvîntos lucru care se poate spune este în orice caz acela că a durat destul. Cum a fost guvernarea asta? Credeți că s'ar putea spune acum, credeți că aș lăsa să fluie atîta de improprie?

Este mai reconfortant sfârșitul care se apropie. — o satisfacție pe care ne-o oferă dacă nu alt noroc, cel puțin lătra Constituției. E bună și ea la ceva! Noi așteptăm astfel ca niște mucenici, în aceste tranșee de jertă, sfârșitul legistatului, resemnându-ne că meditam din cînd în cînd că patru ani pot să pară cîteodată nevrozismul de lungi. Probabil din cauza asta foarte mulți ne încercă la seceala. Unii văd sfârșitul cam prin Iulie, în toată căldurii, alții sunt mai primăverietici și vor-besc de finele lui Mai — dar d. G. Tătăreanu, care știe mai bine cum stau lucrurile, pare ferm hotărît în col-privește să-și bea primul pahar cu meurt tot în toatăl său prim-ministerial. Este o favoare pe care — ce să facem! — trebuie să-l-o îngăduim! Și poate e mai bine așa. Atunci cel puțin, cînd se coe strugurii, ne vom putea vedea mai ușor și vom putea să ne uităm, în vii, toate necazurile, — patru ani într-adevăr în cari n'am prea făcut chef.

Dar ar fi îngrat cu toate astea să nu recunoașcă această guvernare chiar de care mă plîng — de care mă plîng așa cum vedeți (așa cel puțin cum sper că voi îndulsi și censura) — a avut totuși și bun și rău, dar a avut mai ales momentele ei ideale și clipele ei delicioase.

Cea mai durabilă dintre acestea din urmă este incontestabil d. Dinu sau Chinu Brătianu, cum l'a spus aici cu o impecabilă compătimită și probabil cu o dulcioră prietenie. La el vream să ajung — la Chinu. Dar vîșia nu e destul de tristă? Toamă de aceea: acesta e un chin amănunt. Să-l savurăm!

Dar, mai întâi, — ce bătrîn ciudat! Ce Geronte, ce Oronte sau — mai simplu — ce păcat că nu l'a cunoscut Molière!

De patru ani de zile se șbate, se șbate nimeni nu știe de ce, fără sens și fără obiect. El e-că la guvern! Dar aceasta înseamnă pentru d. Chinu că trebuie să-și publice de două ori pe zi la gazetă buletinul biocidian de ceață și reconciliere cu primul ministru. — E un sport poate și asta — cine știe? — un sport cel puțin pentru o anumită vîșie pe care crezul și inteligența n'o ating decît foarte rar fără grave tristeți. Dar dacă asta se poate chema o distracție, — atunci eu nu mai pricep nimic.

Donă lucruri însă d. Chinu Brătianu, le are totuși stăruitoare în cugetul său: tinerețea și — eram să zic Letea! — și finanța!

Față de cel dintîi, o adversitate aproape cosmică. Urșate pe tineri cîșcînd l-au făcut vreun rău, cîșcînd l-ar concursa la hîrtie, cîșcînd s'ar ocupa, flămînzîndu-l bătăi de 20 de ani, de reumatismul lui, al d-lui Chinu. Îl urșate atîta, încît decînd guvernarea — ce să zic așa — el s'a găsit permanent în război chiar cu tinerii săi, din partid, cari slăv Domnului, ar fi putut avea oricum circumstanța atenuată a cel puțin 40 de ani în tinerețea lor. Dar dacă îl urșate chiar pe acești adolescenți cu cel puțin patru decenii, pricepeți cu cătă înversurare nu-i suportă pe cel cari au mai puțin? Și se gîsește, — și sunt chiar cei mai mulți! Asta e unul din focurile care îl mistue astăzi pe d. Chinu. Mai întîi tinerii ăștia, de ce sunt tineri cînd el e atît de bătrîn! Apoi de ce au elan, de ce sunt generosi? De ce simt, de ce gîndesc, de ce se frîmîntă și de ce se entuziasmează băieții ăștia — cînd d. Chinu stă foarte bine că se poate trăi excelent fără să faci în viață nimic, decît, cel mult averi!

Și apoi tinerețea asta e respingător de sărac! Încercă lumea cu idea-lui, cu visului. Ce fleacuri! Rumează degustat d. Chinu!

Până atunci d. Chinu va trăi refugiat în fabrici, în bănci, și se va plimba speriat ca un gușgan prin baloturile de hîrtie. Aceasta e a doua trăsătură a naturii sale, precum este și singura pasiune.

Acasta e toată drama d-lui Dinu — și tot comicul tragic al d-lui Chinu. Sunt lucruri însă care explică suficient toate atitudinile de azi ale bietului șef liberal — și pe care noi o să le vedem.

TOMA VLADISCU

Exemplul Barourilor

In sfârșit, opera de curățire a ogo-rului național de neghina jidoană, ca începutul se pregătește cu pași mari. Ho-tăriturile se s'au luat cu prilejul re-ventului congres general al Uniunii avoca-tilor, constituite cea mai cîlcioasă do-badă în această prilej.

S'a putut vedea astfel, că pregătirea suflătoasă întreprinsă de presa națio-nalistă și-a dat roadele și că acum e rândul breșlor să treacă la acțiune spre a-și purifica și selecționa cadrele, în vederea luptei decisive de mîine.

După cum s'a putut experimenta și altă adeor: Acela că procesul de româ-nizare al formelor superioare de viață și de manifestare a națiunii noastre, nu

se poate realiza de cît prin reorganizare radicală a breșlor.

Iată de ce credem noi că exemplul recent al Barourilor, ca și acela mai vechi al ASOCIAȚIEI GENERALE A INGINERILOR DIN ROMANIA se cuvin aprofundate și imitate cu străgînță.

(Pentru că, după cum vedeți, aci ne aflăm într-un domeniu în care luptele e departe de-a avea ceva condamnabil sau ridicol într-ăna. Ci poate tocmai dimpotrivă.)

Înăz tocmai pentru că o vorba de acțiune organizată, credem că n'ar fi de loc înțeleasă și lăsată ca inițiativa purificării sistematice a breșlor să se desfășoare și să se însoacă în încercări izolate. Ci pentru a reuși, ni se impune să determinăm un mare general al tuturor corporațiilor profesionale către româniștea desăbîrșită.

În acest scop propunem ca o perso-nalitate cu autoritate și experiență în materie, să convoace pe reprezentanții cei mai calificați ai diferitelor organi-zatii profesionale năpădite de jidan, spre a stabili împreună un plan de lu-cru. Elanul și înalțelurea extinsă, poînă de a se afirma de asemenea. Ceea ce ne obligă să afirmăm că rezultatele con-sultare vor răsplăti cu prisosînță efortul inițial.

Deci, să începem!

Și să începem — desigur — nu cu dis-cuții, ci cu întocmirea înfaptă a unui program, care înainte de a fi aplicat cu energie și cu disciplină, să fie cu-noscute, studiat, însușit din toată înima la cei chemați să-l traducă integral în faptă și în realitate. Fără exagerare, aceasta ar fi cea mai eficientă și mai înăl-țătoare dintre manifestările naționali-te ale anului.

(Continuare în pag. 5-a)

NICOLAE BOGDAN

CARTI MOARTE

Întreținând sinteza bibliografică «1888» dintr-un al d-lui Miron Sura am consemnat și pe această literatură nu poate fi neglijată decât dintr-un punct de vedere. Mă gândesc că apar anual în România — de la plăcuța modestă de 8 pagini până la fustul voluminos, a cărui greutate, transformată în greutate, ar putea sătura foamea unei familii întregi de oameni.

Multe din cărțile indicate în sinteza bibliografică nu s-au găsit încă în librării, fiind adesea în stadiu de editare. Cât timp pierdut cu scrierea poemelor de hârtie, câtă cheltuială inutilă cu tipărirea! Mă gândesc că lucrul, cu care sunt implicate volumele cu «Activitatea literară» a primăriei sectorului III Albastre în timp ce teatrul liric al lui Vasile Alecsandri nu e de găsit decât în minusculele ediții primite din oriente — dar mă și amuză că dintr-o dată, la pagina 16, figura de Brin, a unui caracotă domn dr. Iordan Soimu-Minculescu, care îi surâde cu grație de Gioconda eternității. Mă revoltă stupiditatea autorului, care în loc să-și caute o metaforă onorabilă, trăiește prin expediție, pentru a cădea în diverse ritmuri și rime grațioase unei fecioare fantezie sau mișcări personale, pe care — bieții idioți! — le înconjoară cu clar de lună și trime de pământ autumnal. Mă disprețuiește cămărușii alților ro-mani de răsărit, care au experiență în fabulările aloristice ale zeilor din epocii periferice, care se cred cel puțin profeti.

Căci copaci — drăgi brazi din Carpații României și stejari scumpi ai Ardealului — trebuie să moară pentru a fi transformați în hârtie, pe care poartă însemnele și simbolurile și măști ale producției biologicilor lor ereci!

Întredecăr, nu-i înțeleg pe oamenii aceia, aliați și-și spună dorurile și amoriurile în auzul întregii lumi și, mai ales, să și le spună cu o vâltă senină multivocitate.

Care știu ei cum se scrie, de fapt, o carte? Doamne, câtă bogăție tre-ce în albi în suflet omul, ca să interpreteze just frumusețea lumii și să-și dea dintr-o poezie de asidă un înțeles să privească o pădure, să se uite la cetatea fortificată a unui oraș, să se scufunde în apele albastre de cerul! Căci au dorul să asculte ploaia căzând pe miriștile de toamnă, să privească frumusețea unei priveliști de noapte, când stelele veghează în tăcere.

Care nu e mai frumos să ori un hățar de pământ binecuvântat, pri-măvara, decât să scrii o strofă ca asta:

Se acutură cerul,

Ce sfârșit primăvara.

Ce dulce mi-e lașă,

Când tremură câmpul.

(Formulele reproduce și citirile le-am respectat ortografia lui parte din volumul «Măști ale brănelor» pe copertă, fotografia autorului — un domn D. Guran; evident, nu lipsește pelete și nici lașălor cu picălele... Său bieții poezi cu gândurile pe cerebel cum se ridică cadavrele răului mediu? Fiecare uze, fiecare vitruș, fiecare piatră ornamentală — erau lucruri de meșteri mari, cari, înainte de a fi acceptați să opereze întru artă, căutau noii mări și firi pentru a lucra și iar a lucra. Deaceia erau adăi de pure cadavrele, pe umerii cărora îngeri Domnului nu se aflau să cadă în harlequinul!

Poezia e, pentru mine, un har. Îi poez căpăta numai prin acord și cu-ferință. Dacă n-ai puterea să renunți la totul, nu vei reuși să vezi cerul mai frumos decât e. Deaceia, fă-măcar să-ți vezi cu adevărat. Pentru a-cesta nu e nevoie să scrii. Nici să porți lașălor.

E suficient să urci într-o dimineață de vară pe mădura, ca să vezi rădăcinile soarelui.

Mircea Streinu

Conferința d-lui prof. univ. George Murnu la Tinerimea Română

Ieri, la fața concursurilor și profesorii lașilor emiți din toată țara, cât și de peste hotare, d-nul George Murnu, profesor universitar, a vorbit despre Sufletul Românesc.

Se adresează către tineri, spunând că are în față țara în miniatură; sufletul românesc reprezentat aici. Acest suflet s-a manifestat în trecut sub mai multe forme: creații artistice, morale, culturale și mai cu seamă creații de necesitate politică. Istoria a făcut ca acest popor să nu aibă răgaz. Și atunci a trebuit să mănușieze mai mult spă-da decât sufletul. Dar când a fost timpul manifestărilor spirituale, românul s-a întors pe sine. Dar, udaturile neamului au în-cetărit progresul firesc. Merită ac-cușă generatiei albe o Românie Murnu? Au fost abuzuri care au avut influențe triste. S-a dus o politică de interese străine, așa încât în România este mai ușor să vie un străin decât un român. Tăra noastră este povestea lui Hercule legat de pilici. Ea se va desleșa și ea rupe ușor lanțurile morții. Dar, latinitatea noastră nu este prezen-tă în numai în limbă. Ea este prezen-tă și în sângele nostru dând tă-rie și eternitate. Deaceia, să avem credință în victoria Românilor. Al-tfel nu putem trăi cu oameni nece-renici. În mijlocul oceanului alar az-leri în lupte crâncene cu Turcii, poporul acesta își căută drum în istorie. Este nevoie să creștem aici la Dâmbovită, să creștem aici la Dunăre o stăruie cinșă. Cultura, reprezentată prin Școala, trebuie să caute în primul rând să urduie-

scă promovând de suflet românesc, de individualitate conștientă. Fîind că, afară de ne lipsește demnitatea națională, noi nu avem o linie dreaptă, precizie de urmas. Istoria națională ar fi primul element care ar avea darul să creșcă sufletul românesc. Pentru că avem o istorie plină de măreții și eroism care mai bună carte de căpătâie a Româ-nului.

Să credem în virtuțile neamului, să ne cunoaștem mai adânc defec-tele, să minăm din convingere pen-tru țară, și vom avea înțelegerea să trîm fericiți într-o țară mare, frumoasă și liberă.

MIHAIL POLIHROIADE

ALEXANDRU CRISTIAN TEL

DOMNIA
LUI
CAROL I
VOLUMUL I
1866-1877

1866-1877

1937

VREMEA

CUIBURI DE LUMINA

«Revista Fundațiilor»

Regale»

publicat în ultimul număr: «Utri-ma rapă, de Ion Minculescu; «Pa-lacul, de Ioachim Botez; «Baladă bucovinească, de Emil Riegler; «Dinu; «Amintiri, de Mimi Stănescu; «Contribuția Transil-vaniei la formarea și evoluția lim-bii române; «Fiața lui Pașka în Basarabia, de E. Deacenco; «Ex-pectări strălucite despre noi la epoci diferite, de Corneliu Rudescu; «Sfârșit și cunoaștere sporadică, de Constantin Noica; «Cum trei sferturi de veac, de Marin Dobrogeanu; «Spre Tita Măreșanu, de Placidus Streinu; etc. și numeroase cronicile de Miron Hădeș, I. I. Cantacuzino, F. Tuleșcu, Al. Poescu, Ioan Bu-du etc.

D. prof. Dragoș Proto-

popescu

semnează în numărul pe Mai al «R. F. R. obștină cronică engleză. De erudiție universală și vioale ca o baladă, cronicile d-lui prof. Dragoș Protopopescu sunt cel mai sigur îndreptar pentru înțelegerea la noi a literaturii engleze.

«Viața estetică»

a d-lui Radu I. Paul se bucură de o binevoitoare tăcere în presă. Deși,

după părerea noastră, e una dintre marile cărți ale anului.

D. prof. Traian Brăi-

leanu»

spune în articolul «Metode ma-chievellice», apărut recent în revista «Insemnări Sociologice»: «Formula «România a Românilor» aruncată azi în arena unde se desfășoară lupte între partidele politice ne dăre-deste că empirismul politicienilor ne-a adus până a măturii pe față că nu mai suntem stăpâni la noi a-casă. Toată lumea e de acord că po-litica românească trebuie să apuce altă cale, să aplice alte metode de guvernare, că e nevoie de reforme și chiar de reforme radicale.

«Comemorarea «Junimii»

la Iași»

cartea festid, apărută sub îngrî-jirea d-lor Const. Meisner și Ru-dolf Sutu, cuprinde un vast și pre-cios material informativ. Atmosfe-ra «Junimii», semnificativă etc. — se desprinde just din volumul acesta, citit cu atîtă grijă.

«Lirism și cultură»

se va numi cartea d-lui Tudoso Dracea, un tânăr publicist din Do-brogea.

Lucrarea va trata chestiuni de estetică, filosofie și critică lite-rară.

«Introducere în armonie»

e titlul unui op de specialitate, pe care-l pregătește d. Liela Rusu, directorul revistei «Iconar».

Ion Chinezu

ingrijește la Cluj de apariția re-gulată a revistei «Gând Românesc» No. 4 ne aduce pe lângă elabo-rea prestată a lui Lucian Blaga, poeme de Ecaterina Pitig, M. Re-nu și George Popa.

Pan M. Văzirescu

glăsește cu îndelungă răbăre un volum de nuvele. D-za are în pre-gătire și un roman cu acțiunea în timpul războiului mondial.

Schiță de poem

Primăveri enorme, cu lăcări de mit, la marginea de pădure s-au strâns însemorate; lăuce zăpăz albastre în mugur-adornit și cerbit vin s'a-seulte cu inima îl bate singurătăți de-amurguri sub cerul nesfârșit.

M. S.

1937 ZIDIRE NOUA LEGILE NEAMULUI

CAMARADUL CARDU MI-A

DAT VOE SA SORIU ASTAZI LA

ACEASTA ZIDIRE. Toate confesiu-

de aci, toate credințele, dragos-

te pe care am văzut-o și de zi des-

fășurată sub înalt semn de orându-

ire și lege, nădejdea lămurită vi-

tor ca suverul puterilor și reze al

apelor în munte, mă fac pe mine

astăzi răstălmăcitor stăgner.

Pentru că v'asî Putea spune ent

Ce să scriu celor ce așteaptă aici

condul unui «napraznic»?

De fapt sunt înecat de de toate

pentru cetitori. Mai puțin, însă,

problema de rezolvat și în cea mai

mare măsură, tot spovedindu. Triste

unele, adevărate întoitează, sunt

ale noastre.

Acum, de pildă, mă gândeam la

destinul nostru omeneș, la desti-

niul neamului, la legile noastre și

legile neamului. Toate aceste cate-

gorice, — în același timp, — daruri

monet și răscumpărări. Unii nu pri-

mim nici atât. Și alții vor să se lă-

murască și prin loc, prin sabie, să

asiste așa, la o transfigurare a su-

știlor sau la căderea celor impo-

triviri!

Vedeți dar că suntem acul nu a-

genți și gândului fantastic și al fi-

losofiei, ei, înfruntăți atât că ad-

vărul ne face pe picioruș, suntem,

observatori cotideni a celor ce sunt

lege sau cercece — după cum am

apuse împotriva, — ori cum s'ar in-

făția ea.

LEGEA ROMANULUI ESTE

MARE CAT TRADITIA TOATA.

Și să nu crezda cineva că această

lege a romanului care este însăși

legea neamului este făcută. Nu, Este

lege pentru că este pornită nu dela noi, ci dela Logea Oca Mare, dela Dumeneșcu.

Așa trebuie să înțelegem și așa înțelegem noi. În această lege ve-dem noi desăbătându-se întreg pro-cesul de înălțare a neamului, de a-dăndu, de trăire și curățenie a no-stra în spațiul timpului lui și în adev-rea care prezente în noi și prin neam dincolo în Dumeneșcu.

Legile nu pot fi făcute, — există pur și simplu. Iar dacă sunt făcute, trasee atât cât le poți întrebunța de ele și nu mai sunt legi ci norme politice sau administrative.

Dar care este datoria noastră față de neam și față de legile lui.

Datoria noastră este nu numai să ne

supunem întotdeauna și să ne confun-

dem la un moment dat cu filia or-til.

Gabriel Bălanescu

Ruga către mamă

Mamă, nu mă opri, lasă-mă, mi-e sete de larg,

Vreau sufletul-mă, ca pe-un bulgar de zăpadă, de poala cerului să-l sparg

Nu mă opri, lasă-mă străzilor, vagabond, cerșetor,

Vezi e'acii tănjeș, se călbeș, arde 'n mine foc de dor,

De alte zări, de alți lăutari, de alți Joe și cântece,

Pești cărbuni mamă, nu-e deochiat, nu-mi trebuie descăntece!

Tu mă vrei mamă, merou lângă tine ca să mă scali în lumina ochilor,

Să ar, poate, pe coastă, să flu batjocura și râsul gazdelor.

Mamă, nu mă opri, drumurile mă cer, mă strigă,

Pente m'o mănca mizeria, cum mănăne cu amăligă!

Dar mi-e sete de lucruri frumoase și foame de trup de zăpadă

Peste fruntea-mi brobonță de gând, mănă, cum niste petale să-mi cadă.

Mi-e sete mamă, de lucruri neînăvătate, necunoscute,

Aici mă arde singurătatea, creierul, parcă, îmi mucegăște,

Sufletul mă doare de-acest țare, îngust, închis...

Lasă-mă mamă, mi-e sete de Tăra de dincolo de cais...

MIHAIL PINTEA.

Ieromonahul Dionisie Lungu

După cum, înău n'ar fi arhimandritul Scriban, n'am și ei mai e-

celă arhimandrit, tot așa n'am a-

vea de unde și ei mai sunt iero-

monahi decât n'ar fi Dionisie Lun-

gu, și în favoarea celui din ur-

ma desigur, dar ori de câte ori s'ar

deosebi din punct de vedere al pla-

nului pe care lucrează, au totuș es-

sa comun: neplăcuta cea timp și fa-

că timp pentru propagarea credin-

țului drept.

— Chit al ingereș al călugărului

legat de lume și închinat exclu-

siv lui Hristos, altele spiritualități

creștine, cari au dăruit trufia

Romei cu smerenia lor răbdătoare,

au dispărut cu totul sau au depre-

nerat în neștatori de porci.

Nar, recitându-l de var, mai îndel-

nești edit-e un zimbău, piperații și

aceia, printre plăcămii cu comă-

că și melancol, Dar, tot mai este

neul — deose și oșindii pe Dumne-

zeu — care se vrea deasupra medita-

ției și chiar înșoptiva lui.

— Înău, d. pildă, pe ieromonahul

Dionisie.

Cine nu-l cunoaște? Cine nu l-a

vădit? Cine n'a auzit corbinașe

despre el în restaurant, pe stradă,

în tranșă, în gară, oriunde se a-

gundă lume multă: la parizi, înmor-

undări, în țară, în cred că mai

e eremul care să nu-l fi vădit pe

ieromonahul Dionisie, cu «Glasul

Monahilor» la subțioară. Măna u-

celă și înțelegerea noastră care-l

înținde gazea, sunt chiar cele direc-

torului ei. Pentru că Dionisie Lun-

gu este cel mai original director.

Un fel de Edison al gazetăriei bi-

sericești din România dominată de

ortodocși. El conduce gazea, el o

scrie, el o tipărește, el o vinde și

de cele mai multe ori, tot el o

citește, pentru că și proa «călugă-

rească» și nu corespunde cu spiritul

decălat al vremii.

Dar, Dionisie, deși fără erou m-

ă de sprijin din erou parte, nu se

decețușă. El e prețios și în

de piept cu toți cari vor să mule

pietrelor de hotar ale ortodoxiei. Că-

lugărul Dionisie caută cu multă

hotărâre un sens călugăriei lui. Și

se pare că l-a găsit. Mistică călugă-

riea tipică nu mai poate desin-

terea biserica, iar fostul stăru al

școlii Crasno-Gur va fi călugă

soțului drept întemeietorul celui mai

ali prese bisericești. Treceam

pe lângă el neapăsător și nu ne dăm

seama că Dionisie face istorie. Din-

tre toți cari împesăze azi vecinicia,

sunt sigur că ieromonahul Lungu

s'ar că călătorit cu ea. Deaceia pri-

eji mai frumos la călugărul care

de acceastă în tranșă și cumpă-

ruși «Glasul Monahilor».

I. C. BAGA

Continuare din pagina 1-a

Centru de cultură

Centru de cultură

Centru de cultură

Centru de cultură

Centru de cultură

Centru de cultură

Centru de cultură

Centru de cultură

Centru de cultură

Centru de cultură

Centru de cultură

Cupa României Venus-Jiul 4-1 (1-1, 0-0, 3-0)

Un joc care a plăcut mult... Venus a câștigat...

Prin jocul său larg, și de frumoză concepție tactică, Venus a înghițit Jiul...

Venus a învins, însă greu. Greu de tot. Și a avut multe momente critice...

Creștem că antrenorul Venusului greșește când după unul sau două meciuri...

Prin jocul său larg, și de frumoză concepție tactică, Venus a înghițit Jiul...

Viforul Dacia-A.C.S.A. 5-3 (2-0)

Pe teren propriu, galbenii au învins ușor, mai ușor decât indică scorul...

Pe teren propriu, galbenii au învins ușor, mai ușor decât indică scorul...

Concursurile atletice depe Velodrom

Sâmbătă și Duminică Liga Munteniă și Viforul Dacia au organizat pe urma...

Austria-Scotia 1-1 (0-0) Rezultatul cel mai frumos al zilei...

Bursa biletelor Bilete pentru meciurile...

CARNET

Un confrate nou apărut cu o excelentă pagină sportivă...

Ne permitem o completare. Peta Vălcov nu este scârbit de fotbal...

Ne-au vizitat la redacție câțiva membri din conducerea Unirii-Tricolor...

Subliniem cu ultima înregistrare politică de la Kahl de cea mai pură...

Cum era de așteptat, reprezentanții minorității ai României în Cupa Davis...

Ripensia sosește astăzi seară în Capitală Campionii naționali...

Leicester City a sosit Azi de dimineață la ora 9 1/2...

Leicester City „promotion team” Leicester City s-a adjudecat...

Un lot impresionant de conducători și jucători ARAD (pe telefon) — Astăzi...

Un lot impresionant de conducători și jucători ARAD (pe telefon) — Astăzi...

Un lot impresionant de conducători și jucători ARAD (pe telefon) — Astăzi...

Adunarea generală anuală a societății absolvenților școlilor superioare de Arte și Meserii din România

Duminică dimineață, 9 Mai, a avut loc adunarea generală anuală...

La ordinul de zi a fost arătat: 1. Darea de seamă asupra activității...

Debatul s-a deschis conform încheierii prezidențiale...

Debatul s-a deschis conform încheierii prezidențiale...

Debatul s-a deschis conform încheierii prezidențiale...

Debatul s-a deschis conform încheierii prezidențiale...

Debatul s-a deschis conform încheierii prezidențiale...

Debatul s-a deschis conform încheierii prezidențiale...

Debatul s-a deschis conform încheierii prezidențiale...

Debatul s-a deschis conform încheierii prezidențiale...

Debatul s-a deschis conform încheierii prezidențiale...

CAPITALA SUB SEMNUL PROGRESULUI

București, port la Dunăre

Suveranul înconjurat de membrii guvernului, deschide Bucureștilor. Discursul d-lui A. G. Donescu. Răspunsul S. Rădulescu

E Duminică dimineață s-a deschis, în prezența Suveranului și a înalților demnitari ai Statului „Luna Bucureștilor”...

Intelegând să răspundă unor neînțelegeri care au apărut în legătură cu proiectul...

Intelegând să răspundă unor neînțelegeri care au apărut în legătură cu proiectul...

Intelegând să răspundă unor neînțelegeri care au apărut în legătură cu proiectul...

Intelegând să răspundă unor neînțelegeri care au apărut în legătură cu proiectul...

Intelegând să răspundă unor neînțelegeri care au apărut în legătură cu proiectul...

Intelegând să răspundă unor neînțelegeri care au apărut în legătură cu proiectul...

Intelegând să răspundă unor neînțelegeri care au apărut în legătură cu proiectul...

Intelegând să răspundă unor neînțelegeri care au apărut în legătură cu proiectul...

Intelegând să răspundă unor neînțelegeri care au apărut în legătură cu proiectul...

Intelegând să răspundă unor neînțelegeri care au apărut în legătură cu proiectul...

Memnitatea inaugurării

Inaugurarea s-a făcut pe insula de pe lacul Floreasca...

Inaugurarea s-a făcut pe insula de pe lacul Floreasca...

Inaugurarea s-a făcut pe insula de pe lacul Floreasca...

Inaugurarea s-a făcut pe insula de pe lacul Floreasca...

Inaugurarea s-a făcut pe insula de pe lacul Floreasca...

Inaugurarea s-a făcut pe insula de pe lacul Floreasca...

Inaugurarea s-a făcut pe insula de pe lacul Floreasca...

Inaugurarea s-a făcut pe insula de pe lacul Floreasca...

Cuvântarea d-lui primar general A. G. Donescu

După terminarea slujbei religioase, d. A. G. Donescu a rostit următoarea cuvântare:

După terminarea slujbei religioase, d. A. G. Donescu a rostit următoarea cuvântare:

După terminarea slujbei religioase, d. A. G. Donescu a rostit următoarea cuvântare:

După terminarea slujbei religioase, d. A. G. Donescu a rostit următoarea cuvântare:

După terminarea slujbei religioase, d. A. G. Donescu a rostit următoarea cuvântare:

După terminarea slujbei religioase, d. A. G. Donescu a rostit următoarea cuvântare:

După terminarea slujbei religioase, d. A. G. Donescu a rostit următoarea cuvântare:

După terminarea slujbei religioase, d. A. G. Donescu a rostit următoarea cuvântare:

D. AL. DONESCU

Un apel al frontului funcționarilor particulari români

Frontul funcționarilor particulari români cu sediul în strada Carol no. 36...

Frontul funcționarilor particulari români cu sediul în strada Carol no. 36...

Frontul funcționarilor particulari români cu sediul în strada Carol no. 36...

Frontul funcționarilor particulari români cu sediul în strada Carol no. 36...

M. S. REGELE A INAUGURAT „NAVA BUCUREȘTI”

„BUNA VESTIRE”

Reglementarea și controlul cartelurilor

...cipare vor fi anunțate pes

